

[Holger Eriksen.]

det skal ydes tilskud til jagtforeninger, må naturligvis behandles i den kommende kommission, som jeg sætter meget store forhåbninger til.

Navnlig håber jeg, kommissionen vil komme til det resultat, at jagtfondens midler først og fremmest skal komme vildtplejen til gode. Jeg vil i denne forbindelse henvise til det ønskelige i, at man foretager en undersøgelse af de norske vildtplejeforanstaltninger, der måske nok kan stå som forbillede for, hvad vi burde gennemføre herhjemme. En mere effektiv jagtpleje ville sikkert også være ønskelig.

Jeg har ikke noget imod, at konservatorerne fremtidig skal føre bog over det helårsfredede vildt, de modtager til udstopning.

Jeg er lidt betænkelig ved at opretholde bestemmelsen om, at der skal føres statistik over nedlagt vildt; en sådan statistiks værdi anser jeg for i høj grad problematisk. Naturligvis er der jægere, der opgiver nøjagtigt, hvad de har skudt, men jeg tror også, der findes en hel del, ja, måske mange, der synes, at deres jagtjournal trænger til at pyntes, og som derfor sætter et nul til hist og her, ligesom det måske kan tænkes, at en jæger, der virkelig skyder meget, synes, at det nærmer sig noget af det morderiske, og derfor formindsker tallet. Hvis nu disse to fejlkilder ophævede hinanden, var der jo ingen skade sket. Men man har ingen som helst garanti for, at det er tilfældet, og jeg beder derfor om at få taget op til overvejelse, om denne såkaldte statistik ikke kan undværes.

Som jeg begyndte med at sige, kan denne jagtlovsrevision, som vi her står over for, kun være af midlertidig art. Mange bestemmelser trænger til revision; det skal jeg ikke komme nærmere ind på ved denne lejlighed. Jeg skal kun nævne to forhold, som jeg mener må have særlig interesse. Det ene er ønskeligheden af at få gennemført en fredning af det såkaldte rovvildt i yngletiden, måske med dispensationsmuligheder, hvor der er tale om, at vildtet gør direkte skade. Vort land er ikke så fattigt, at det er nødvendigt at nedskyde moderdyr med hjælpeløse unger, rent bortset fra at det ville være et tab for vor fauna, om det lykkedes at udrydde enkelte af de dyrearter, der her

er tale om. Må jeg i denne forbindelse fortælle om en oplevelse fra min drengetid. Jeg havde fundet en glenterede og fortalte det til en nabo, der måske ikke var jæger, men som i hvert fald ejede et gevær. Han fik straks fat i det, gik ind i skoven og skød den rugende fugl i reden. Det er sidste gang, jeg i Danmark har set denne måske mest elegante af alle vore rovfugle, og det har ærgret mig mange gange, at jeg dengang var så nævenyttig.

Men det, som jeg særlig vil henvise til, er Nordisk Råds enstemmige vedtagelse af en rekommandation til de nordiske regeringer om at træffe foranstaltninger til at koordinere de nordiske fredningstider med henblik på opretholdelse i videst muligt omfang af vildtbestanden i de nordiske lande. Man kan sige, at det er noget, som først og fremmest måtte ordnes af jægerne. Det angår imidlertid i lige så høj grad naturfredningsvenner, og i hvert fald er det således, at jægerne i de nordiske lande har haft tilstrækkelig tid til, at de kunne være blevet enige på dette punkt. Når det ikke er tilfældet, må de lovgivende myndigheder gribe ind. Jeg ved, at den svenske landbrugsminister er meget positivt indstillet over for tanken. Ja, jeg ved endog, at han har betegnet det nævnte forslag til rekommandation som noget af det mest fornuftige, Nordisk Råd nogen sinde har beskæftiget sig med. Jeg vil håbe, at den højtærede danske landbrugsminister vil have en tilsvarende indstilling, eller at han i hvert fald vil give tilsagn om, at det nævnte problem må indgå i den kommende kommissions arbejde.

Jeg anbefaler i øvrigt på mit partis vegne lovforslaget til vedtagelse, måske med enkelte ændringer.

Justesen: I sin fremsættelsestale udtalte den højtærede landbrugsminister, at han ønskede nedsættelse af en kommission til en nærmere gennemgang af jagtloven med henblik på en almindelig revision af loven. Vi har intet at indvende herimod og må derfor betragte de nu foreslåede ændringer nærmest som en ajourføring, som noget strengt nødvendigt, der dårligt kan ud sættes. Det gælder efter min mening specielt forhøjelsen af den ansvarsforsikring, som en jæger nu automatisk tegner samtidig